

Књига пророка Данила — сто шездесет и шести број

Разоткривање пророчанства: Француска револуција, Путинова Русија и украјински сукоб

Jeff Pippenger
2024-03-29

Док почињемо да разматрамо предслику времена свршетка у 1989. години, кроз пророчку историју десетог стиха, неопходно је да се вратимо у историју треће генерације оба рога звери из земље. Године 1913, рог републиканизма земаљске звери започео је своју генерацију компромиса са глобалистичким банкарским системом, а 1919. године рог истинског протестантизма започео је своју генерацију компромиса са теолозима отпалог протестантизма, као и са Америчким лекарским удружењем, када је предао акредитацију свог образовног система свету. Оба рога започела су компромитован однос са светом који ће, од тог тренутка па надаље, променити усмерење њихових одговарајућих порука.

У тој историји, полазна тачка за цара севера, а и цара југа последњих дана, такође је достигла прекретницу. Чудо у Фатими догодило се 13. октобра 1917. године, у Фатими, у Португалији. Оно је представљало врхунац низа маријанских указања којима су сведочила троје младих пастирске деце: Лусија дос Сантос и њени рођаци Франсиско и Жасинта Марто. Према исказима које су деца дала, Дјева Марија, поистовећена као Госпа од Фатиме, јављала им се тринаестог дана сваког месеца, од маја до октобра 1917. године.

Током последњег указања, 13. октобра 1917. године, десетине хиљада људи окупиле су се у Кова да Ирији, близу Фатиме, очекујући да посведоче чуду, како су деца предсказала. Према сведочењима, сунце је изгледало као да мења боје, окреће се и игра на небу. Овај догађај постао је познат као Чудо сунца или Чудо у Фатими.

Чудо у Фатими представља значајан догађај у католичкој историји и побожности, и током година било је предмет многих проучавања, расправа и религијских тумачења. Догађаји у Фатими оставили су трајан утицај на народну побожност, маријанску побожност и тумачење апокалиптичких тема унутар Католичке цркве.

Бољшевичка револуција догодила се у Русији 7. новембра 1917. године, када су бољшевичке снаге, предвођене Владимиром Лењином и Бољшевичком партијом, заузеле кључне државне зграде и инфраструктуру у Петрограду (данас Санкт Петербург). Овај догађај означио је врхунац Руске револуције 1917. године, која је започела Фебруарском револуцијом раније те године, што је довело до абдикације цара Николаја II и успостављања привремене владе.

Током Револуције, бољшевици су успешно свргнули привремену владу и успоставили совјетску контролу над Русијом. Бољшевици су прогласили успостављање социјалистичке

државе и започели спровођење свог револуционарног програма, укључујући национализацију индустрије, прерасподелу земље и повлачење Русије из Првог светског рата. Октобарска револуција је коначно довела до стварања Совјетског Савеза и имала дубоке и далекосежне последице по Русију и свет, обликујући ток историје 20. века.

Исус приказује крај кроз почетак, и да бисмо у потпуности сагледали цара севера и цара југа последњих дана, неопходно је разумети њихове почетке. Дословни цареви југа и севера, који су препознати у једанаестом поглављу Данила, одређени су као сила која влада дословним подручјем Египта као цар југа, и сила која влада дословним географским подручјем повезаним са Вавилоном као цар севера.

Doslovno proročanstvo prešlo je u duhovno proročanstvo u vreme krsta, kada je drevni doslovni Izrael prelazio u savremeni duhovni Izrael. Doslovni paganski Rim gazio je doslovni Jerusalem tri i po doslovne godine, od 67. godine po Hristu do 70. godine po Hristu, a duhovni papski Rim gazio je duhovni Jerusalem tri i po duhovne godine.

Духовни Вавилон је у Откривењу, у седамнаестој глави, поистовећен са блудницом која чини прељубу с царевима земаљским. Духовни Египат је у Откривењу, у једанаестој глави, поистовећен с атеистичком Француском. Савремене манифестације духовног цара севера, који је задобио своју смртоносну рану у време свршетка 1798. године, а затим узвратио против савремене манифестације духовног цара југа у време свршетка 1989. године, обе су представљене у четрдесетом стиху једанаесте главе Књиге пророка Данила. Обе силе имају своје порекло, у својој последњовременој манифестацији, у раздобљу од 1917. до 1918. године, што је исто раздобље као и поколење компромиса за оба рога звери земаљске. Ти почеци морају бити препознати да би се завршеци правилно применили. Почeci последњовремених царева севера и југа оба започињу Француском револуцијом.

„У шеснаестом веку Реформација, износећи народу отворену Библију, тражила је приступ у свим земљама Европе. Неки народи дочекали су је с радошћу, као весника Неба. У другим земљама папство је у великој мери успело да спречи њен улазак; и светлост библијског познања, са својим узвисујућим утицајима, била је готово сасвим искључена. У једној земљи, иако је светлост нашла улаз, тама је није схватила. Вековима су се истина и заблуда бориле за превласт. Најзад је зло тријумфовало, а истина Неба била је потиснута. „А ово је суд што светлост дође на свет, и људи завољеше више таму него светлост.“ Јован 3:19. Народу је било препуштено да пожње последице пута који је изабрао. Узда Духа Божјег била је уклоњена с народа који је презрео дар Његове благодати. Злу је било допуштено да сазри. И сав свет је видео плод намерног одбацивања светлости.“

„Рат против Библије, вођен током толиких векова у Француској, достигао је свој врхунац у призорима Револуције. То страшно избијање било је само законит резултат римског потискивања Светога писма. Оно је пружио најупечатљивију илустрацију коју је свет икада видео о спровођењу папске политике — илустрацију резултата којима је током више од хиљаду година тежило учење Римске цркве.

„Потискивање Светога писма током периода папске превласти било је проречено од стране пророка; а Откриватељ такође указује на страшне последице које су нарочито Француску имале да задесе услед владавине ‘човека греха’.“ Велика борба, 265, 266.

Француска револуција била је последица потискивања Светога писма „током периода папске превласти“. Рођење атеизма, који је требало да постане архинепријатељ папства, проузроковало је само папство. Француска револуција одвијала се од 1789. до 1799. године, али се атеистички револуционарни дух, који је започео у Француској, наставио ширити широм Европе и даље. Сто осамнаест година након окончања револуције у Француској, у Русији је отпочела Руска револуција. Револуција атеизма, која је започела у Француској, завршила се у Русији, и 1917. године Русија је постала пророчки представник народа симболизованог атеизмом Египта. Сила аждаје, представљена као цар југа, преселила се из Француске у Русију.

Револуција у Француској била је политички и пророчки представљена Наполеоном Бонапартом, и у том смислу Наполеон представља првог вођу једне нације успостављене у револуцији изазваној атеизмом Египта. Наполеонов нарцизам прикладно се понавља у Путиновом нарцизму.

Napoleon je bio veoma svestan moći slikovitog prikaza i propagande, kao i Putin, koji je bio bivši oficir KGB-a. KGB je specijalizovan za propagandu. Napoleon je koristio portretno slikarstvo kao sredstvo da javnosti predstavi svoj autoritet, moć i sliku vođstva. Naručivao je portrete od nekih od najslavnijih umetnika svog vremena, uključujući Jacques-Louis Davida, Antoine-Jean Grosa i Jean-Auguste-Dominique Ingresa, među drugima.

Ови портрети су приказивали Наполеона у разним позама и окружењима, у распону од званичних државних портрета до неформалнијих сцена. Они су служили не само као личне успомене самом Наполеону, већ и као средства за ширење његовог лика и утицаја како у земљи тако и у иностранству. Путин је за себе остварио истоветно дело, са мноштвом својих слика у окружењима која могу да се мере са било којим савременим интернет инфлуенсерима.

На почетку Француске револуције краљ, његова породица и његова свита били су свргнути и погубљени. На почетку Руске револуције цар, његова породица и његова свита били су свргнути и погубљени. Револуција која је започела у Француској достигла је свој врхунац у Русији. Француска револуција је предмет пророчанства једанаестог поглавља Откривења, и стога Француска револуција подлеже правилима пророчког тумачења. Исус увек крај нечега приказује почетком нечега, стога је Руска револуција крај Француске револуције.

Владимир Путин представља последњег вођу једног народа успостављеног у револуцији изазваној атеизмом Египта. Први вођа Русије био је Владимир Лењин. Име „Владимир“ је словенског порекла и састављено је од два елемента: „влад“ и „мир“. „Влад“ потиче од словенског корена „владети“, што значи „владати“ или држати власт. „Мир“ значи „свет“. Први Владимир (Лењин) представља тип последњег Владимира (Путина), који је такође типолошки представљен првим вођом револуције атеизма (Наполеоном).

После Наполеоновог пораза у Рату Шесте коалиције и Уговора у Фонтенблоу у априлу 1814. године, он се одрекао француског престола и био прогнан на медитеранско острво Елбу. Додељен му је суверенитет над острвом и било му је допуштено да задржи титулу цара, мада у знатно умањеном својству. Наполеон је провео око десет месеци на Елби, за које време је правио планове за повратак на власт у Француској. Након свог бекства са Елбе и кратког повратка на власт у Француској током Сто дана, Наполеон је претрпео одлучујући пораз у бици код Ватерлоа у јуну 1815. године. После овог пораза савезничке силе, нарочито Велика Британија, биле су решене да спрече Наполеона да изазове било какве даље невоље. Стога је поново био прогнан, овога пута на удаљено острво Свету Јелену у јужном Атлантику. Наполеон је остатак свога живота провео у изгнанству на Светој Јелени, све до своје смрти 1821. године.

Путин је представник старе гарде КГБ-а. КГБ је био главна безбедносна и обавештајна служба Совјетског Савеза од 1954. године до његовог распада 1991. године. Био је одговоран за унутрашњу безбедност, контраобавештајни рад и прикупљање обавештајних података, како у земљи тако и у иностранству. КГБ је био познат по својој разгранатој мрежи шпијуна, операцијама надзора и својој улози у одржавању контроле комунистичког режима над становништвом. Владимир Путин је био припадник КГБ-а (Комитета за државну безбедност), главне безбедносне и обавештајне службе Совјетског Савеза.

Путин се придружио КГБ-у 1975. године, након што је дипломирао на Лењинградском државном универзитету. Путин је радио за КГБ све до распада Совјетског Савеза 1991. године, након чега је ушао у политику и напослетку постао председник Русије 2000. године. Његово порекло у КГБ-у извршило је значајан утицај на његов приступ владавини и спољној политици. Наполеоново прво изгнанство на острву Елби представља историју од 1991. до 2000. године, када се филозофија КГБ-а вратила. Када Путин на крају буде поражен, као што је представљено у стиховима тринаест до петнаест, тај други пораз (први је био 1989. године) праобразно је приказан Ватерлоом и Наполеоновим другим изгнанством, где је умро.

Наполеон је задао смртоносну рану папству 1798. и 1799. године. Године 1799. Француска револуција се окончала у Француској, али је до 1917. доспела у Русију у Бољшевичкој револуцији. Године 1917. у Португалији се догодило чудо у Фатими, а троје деце која су, наводно, општила са Маријом и Јосифом, добила су три тајне поруке. Те три поруке биле су тајне у том смислу што их је требало да чита само папа, цар севера. Поруке су упућивале папу да сазове посебан састанак са вођама Католичке цркве и одржи посебну церемонију како би Русију, која је тек претходне године постала комунистичка Русија, посветио девици Марији.

Поруке су садржале упозорење да ће, уколико папа одбије да изврши заповест да Русију посвети Марији, свет претрпети још један светски рат (први светски рат требало је да се оконча у месецу после чуда). Фатимске поруке постале су оквир за конзервативно католичко пророчко тумачење. Оне су указале на борбу унутар Католичке цркве између конзервативног католицизма, који представљају папа Јован Павле II и Први ватикански

сабор, и либералног католицизма, који представљају садашњи „woke-папа“ и Други ватикански сабор.

У порукама из Фатиме „добри папа“ био је „бели папа“, а „лоши папа“ био је „црни папа“. Добри папа, папа Јован Павле II, био је конзервативни папа који је Девицу Фатимску препознао као свог водећег идола, а лоши папа је пробужени папа, који такође одбацује сваку поруку од такозване девице Марије. Када посетите светилиште у Фатими, у Португалији, при уласку на тај простор улаз је постављен између две циновске статуе: црног папе са једне стране и белог папе са друге стране, чиме се представља унутрашња борба препозната у фатимским пророчанствима.

Други елемент трију тајних порука из Фатиме био је његов нагласак на ратовању католицизма (цара севера) и атеизма (цара југа). Без препознавања да је ратовање католицизма и атеистичке Русије предмет сатанског пророчанства, које усмерава велики проценат католицизма, тешко је, ако не и немогуће, разумети подршку коју је Католичка црква пружила нацистичкој Немачкој током Другог светског рата.

Битка за Лењинград, која је трајала од 8. септембра 1941. до 27. јануара 1944. године током Другог светског рата, била је једна од најдужих и најсуровијих опсада у историји. Битка за Стаљинград, која се одиграла од 23. августа 1942. до 2. фебруара 1943. године, често се сматра најкрвавијом и најзначајнијом битком Другог светског рата. Она је довела до огромних губитака на обе стране, при чему процене говоре о више од 2 милиона укупних жртава, укључујући погинуле, рањене и заробљене војнике. Битка за Стаљинград такође је означила прекретницу у рату, јер је резултирала одлучујућом совјетском победом над немачком војском и довела до коначног пораза нацистичке Немачке.

Без препознавања да је нацистичка Немачка водила рат против Русије, нарочито у две управо наведене битке, тешко је разумети улогу Немачке као тајног савезника Католичке цркве. Без разумевања полазних претпоставки духовног рата који је католицизам, подстакнут сатанским пророчанством Марије из Фатиме, водио против атеизма Русије, а потом и комунистичког Совјетског Савеза, промиче логика због које је католицизам, након Другог светског рата, тајно скривао, а затим и пребацивао нацистичке ратне злочинце широм света. Нацисти су били посредничка војска католицизма у његовој борби против Русије.

У оквиру ове пророчке логике, Путин, поглавар атеистичке Русије, укључен је у рат у Украјини, чији су вођи јавно познати као нацисти. Копнене снаге Фатиминог рата против атеизма, почев од Другог светског рата па надаље, јесу фашизам и нацизам. Наравно, иако је ова стварност у вези са вођама украјинске владе добро документована, савремена пројава Хитлеровог Рајховог министарства народног просвећивања и пропаганде (мејнстрим медији) прикрила је те чињенице колико је год могла.

Назив „Украјина“ потиче од словенске речи „украјина“, која значи „погранична земља“ или „крај“. Тај израз се историјски односио на пограничне области Кијевске Руси, средњовековне државе која је претходила савременој Украјини, и која се налазила на

раскршћу између Источне Европе и Евроазије. Током историје, она је служила као место сусрета различитих култура, цивилизација и царстава, укључујући Византијско царство, Османско царство, Руско царство и друга. Њен стратешки положај учинио ју је пограничним подручјем које је доживело значајне културне, политичке и војне интеракције. Током средњовековног периода, Украјина је била погранична област Кијевске Руси, која је била моћна држава што је обухватала делове савремене Украјине, Русије и Белорусије. Како се Кијевска Рус током времена ширила и сужавала, њене границе су се често померале, а Украјина је остајала на периферији те државе.

После распада Совјетског Савеза 1989. године, као што је представљено у десетом стиху, једанаести и дванаести стих указују на битку у којој се цар југа освећује цару севера и надвладава га. Та битка се водила код Рафије, која је била погранично подручје између области цара југа и цара севера.

Битка код Рафије, која се одиграла 217. године пре Христа, добила је назив по граду у чијој се близини битка одиграла. Рафија је била град смештен у приобалном подручју древне Палестине, близу границе између Птолемејског краљевства Египта и Селеукидског царства. У време битке граница између Птолемејског краљевства Египта, којим је владао краљ Птолемеј IV Филопатор, и Селеукидског царства, којим је владао краљ Антиох III, налазила се у околини Рафије. Битка је вођена у близини тог пограничног подручја, јер су обе стране настојале да успоставе контролу над стратешким територијама у Леванту.

Древни град Рафија налази се у близини савременог града Рафе. Рафа је град смештен у јужном делу Појаса Газе, који је део палестинских територија. После Птолемејеве победе код Рафије 217. године пре Христа, он је покренуо прогоне против Јевреја у Јерусалиму, а такође и у Египту. Победа је била кратког века и он је, да тако кажемо, у наредна три стиха доживео свој Ватерло. У тринаестом стиху раније поражени цар севера враћа се, а до петнаестог стиха савладава цара југа.

Путинову победу у Украјини Путин, бивши официр КГБ-а који се специјализовао за пропаганду, највероватније ће употребити да разоткрије нацистичке корене украјинског руководства, а такође и да разоткрије оне у западном свету који су подржавали тај режим из економске похлепе, и несумњиво да разоткрије и скривене тајне локације и биологаторије којима су се служили глобалисти, а које су финансирали порески обвезници Сједињених Америчких Држава.

Та откривења ће разорити садашње пропагандне тезе светских глобалиста, а такође и истакнутих гласоговорника Демократске странке у Сједињеним Државама. Та победа Путина обезбедиће мандат за осмог председника, који је од седморице, да преузме своју улогу као пророчки деспот који ступа у историју непосредно пре шеснаестог стиха; а шеснаести стих је ускоро долазећи недељни закон.

У тринаестом стиху, цар са севера поново окупља своју војску, а у четрнаестом стиху незнабожачки Рим се први пут уводи у историју, иако још увек није цар са севера. Ту је означен као симбол који „утврђује виђење“, и као сила која себе узвисује, а потом пада.

Након Путинове победе у рату у Украјини, папство ће почети да се уздиже у светску политику, непосредно уочи закона о недељи у шеснаестом стиху.

Француска револуција и њена повезаност са Руском револуцијом; Наполеон и Путин; чудо у Фатими и његове три тајне; тајни савез између Ватикана и Хитлера, тајни савез између Ватикана и Регана — све су то пророчки „точкови“ који се укрштају у историји стихова једанаест до петнаест, а који се одигравају у раздобљу од 11. септембра 2001. до недељног закона у Сједињеним Државама. Било је важно пружити кратак сажетак ових пророчких „точкова“ пре него што приступимо десетом стиху.

Следећи чланак је преузет из „NBC News“, који представља сам врх такозваних „мејнстрим медија“, а „MSM“ је савремена верзија Хитлерове пропагандне машине из Другог светског рата. Чланак је, наравно, анти-Путиновски, анти-руски и про-украјински, али то није поента. Као грађани небеског царства, Божји народ не треба да подржава ниједну страну у сатанском делу, а свако ратовање јесте сатанско дело.

Сврха овог чланка јесте да омогући онима који нису упознати са пророчким ратовањем између католицизма (цара севера) и атеизма (цара југа), као и са чињеницом да је у ратовању те две пророчке силе нацизам био употребљен као заступничка војска католицизма (као што су 1989. године биле употребљене Сједињене Америчке Државе). Проучаваоци пророштва треба да имају довољно доказа да увиде да су позадинска историја Другог светског рата и Хладног рата представљене у садашњем рату у Украјини, док он испуњава једанаести и дванаести стих једанаестог поглавља Данила.

„Istorijski događaji, koji pokazuju neposredno ispunjenje proročanstva, bili su izloženi pred narodom, i proročanstvo je bilo viđeno kao slikovito ocrtavanje događaja koji vode do samog završetka istorije ove zemlje.“ Selected Messages, knjiga 2, 102.

Чланак NBC News-а: „Украјински нацистички проблем је стваран, чак и ако Путинова тврдња о ‘денацификацији’ није“

Од многих искривљења која је руски председник Владимир Путин произвео да би оправдао руски напад на Украјину, можда је најбизарнија његова тврдња да је тај поступак предузет ради „денацификације“ земље и њеног руководства. Излажући своје образложење за улазак на територију суседне државе са оклопним тенковима и борбеним авионима, Путин је изјавио да је тај потез предузет „ради заштите људи“ који су били „изложени злостављању и геноциду“, и да ће Русија „тежити демилитаризацији и денацификацији Украјине“.

Путинови разорни поступци — међу њима и пустошење јеврејских заједница — јасно показују да лаже када каже да му је циљ да обезбеди било чију добробит.

На први поглед, Путиново клеветање је апсурдно, не најмање зато што је украјински председник Володимир Зеленски Јеврејин и што је рекао да су чланови његове породице убијени током Другог светског рата. Такође, нема никаквих доказа да се у Украјини у скороје време дешавају масовна убиства или етничка чишћења. Штавише, означавање

противника као нациста уобичајен је политички маневар у Русији, нарочито код вође који даје предност кампањама дезинформација и жели да подстакне осећања националне освете према непријатељу из Другог светског рата како би оправдао освајање.

Али иако се Путин служи пропагандом, истина је и то да Украјина има стварни нацистички проблем — и у прошлости и у садашњости. Путинови разорни поступци — међу којима је и пустошење јеврејских заједница — јасно показују да лаже када каже да му је циљ да обезбеди благостање било коме. Али, колико год било важно бранити жуто-плаву заставу од бруталне агресије Кремља, било би опасно превидети или порицати антисемитску историју Украјине и њену сарадњу с Хитлеровим нацистима, као и потоње прихватање неонацистичких фракција у појединим круговима.

Зашто се о Украјинцима који беже говори са толиким саосећањем? Они су белци.

Уочи Другог светског рата, Украјина је била дом једне од највећих јеврејских заједница у Европи, с проценама које су досезале и до 2,7 милиона, што је изузетан број с обзиром на дугу историју антисемитизма и погрома на тој територији. До краја рата, више од половине њих би изгинуло. Када су немачке трупе 1941. године преузеле контролу над Кијевом, дочекане су транспарентима с натписом „Heil Hitler“. Убрзо потом, готово 34.000 Јевреја — заједно са Ромима и другим „непожељнима“ — било је похватао и одведено у поља изван града под изговором пресељења, само да би били масакрирани у ономе што је постало познато као „Холокауст метком“.

Јаруга Бабин Јар наставила је да се током две године пуни као масовна гробница. Пошто је тамо убијено чак до 100.000 људи, постала је једно од највећих појединачних стратишта Холокауста изван Аушвица и других логора смрти. Истраживачи су указали на кључну улогу коју су локални становници имали у извршавању нацистичких наређења за убијање на том месту.

Данас у Украјини живи између 56.000 и 140.000 Јевреја, који уживају слободе и заштиту какве њихови дедови и баке никада нису могли ни да замисле. То укључује и измењени закон усвојен прошлог месеца, којим се антисемитска дела проглашавају кривичним. Нажалост, намера тог закона била је да се одговори на изражен пораст јавних испољавања нетрпељивости, укључујући вандализам над синагогама и јеврејским споменицима обележен свастикама, као и језиве маршеве у Кијеву и другим градовима на којима је слављен Waffen SS.

У још једном злокобном развоју догађаја, Украјина је последњих година подигла обиље споменика у част украјинским националистима чија су наслеђа укаљана њиховим несумњивим досијеом нацистичких проксија. Лист Forward пописао је неке од ових достојних презира, укључујући Степана Бандеру, вођу Организације украјинских националиста (OUN), чији су следбеници деловали као припадници локалне милиције за SS и немачку војску. „Украјина има неколико десетина споменика и на десетине назива улица који величају овог нацистичког сарадника, довољно да то захтева две засебне странице на Википедији“, написао је Forward.

Још једна често поштована личност јесте Роман Шухевич, слављен као украјински борац за слободу, али и вођа озлоглашене помоћне нацистичке полицијске јединице за коју Forward наводи да је била „одговорна за покољ хиљада Јевреја и ... Пољака“. Споменици су подигнути и Јарославу Стецку, некадашњем председнику ОУН-а, који је написао: „Инсистирам на истребљењу Јевреја у Украјини.“

Крајње десничарске групе су такође стекле политичку тежину током протекле деценије, а ниједна није узнемирујућа као Свобода (раније Социјал-национална партија Украјине), чији је лидер тврдио да земљом управља „московско-јеврејска мафија“, а чији је заменик употребио антисемитску погрдну реч да опише глумицу јеврејског порекла, рођену у Украјини, Милу Кунис. Свобода је послала неколико чланова у украјински парламент, укључујући и једног који је Холокауст назвао „светлим периодом“ у људској историји, према Foreign Policy.

Једнако узнемирујуће, неонацисти чине део све бројнијих редова добровољачких батаљона у Украјини. Они су прекаљени у борби након што су водили неке од најжешћих уличних окршаја против сепаратиста на истоку Украјине које подржава Москва, после Путинове инвазије на Крим 2014. године. Један од њих је батаљон Азов, који је основао отворени поборник белачке надмоћи, тврдећи да је национална сврха Украјине да очисти земљу од Јевреја и других нижих раса. Године 2018, Конгрес Сједињених Држава прописао је да се његова помоћ Украјини не може користити „за обезбеђивање оружја, обуке или друге помоћи батаљону Азов“. Ипак, Азов је сада званични део Националне гарде Украјине.

Наравно, ништа у овом узнемирујућем контексту не оправдава беду која је задесила Украјинце током протеклих неколико седмица — а мало је вероватно да је било шта од тога покренуло Путина када је отпочео своју инвазију. Заиста, захваљујући Путину, Јевреји који живе у Одеси, Харкову и другим источним градовима налазе се под крајње тешким притиском. Док су многи нашли уточиште у локалним синагогама и јеврејским центрима, други су побегли у стране земље, укључујући Израел, који је позвао све Јевреје да напусте Украјину.

Моји сопствени деда и баба морали су да побегну из западне Украјине како би избегли прогон, и трагично је гледати како се овај циклус наставља. Ако земља склизне у хаос и побуну, Јевреји би поново могли бити изложени опасности од неких својих суграђана. Непризнавање ове претње значи да се чини врло мало да би се од ње заштитило.

Али чак и ако су неки чиниоци те земље били уплетени у један од најодвратнијих покрета у историји, стати уз Украјину несумњиво је частан став који у овој драми треба заузети. Управо сада, сваким даном док Путин са жаром спаљене земље појачава свој јуриш на украјински народ, тешко је не увидети ко заиста заслужује назив на слово Н.

Ален Рип, 5. март 2022. – Извор

Наставићемо ово проучавање у нашем наредном чланку.

„Они који не могу да се сете прошлости осуђени су да је понове.“ Џорџ Сантајана.

„Све што је Бог у пророчној историји одредио да се испуни у прошлости, испунило се; и све што тек треба да дође по своме реду, доћи ће. Данило, Божји пророк, стоји на своме месту. Јован стоји на своме месту. У Откривењу је Лав из Јудиног племена отворио ученицима пророштва књигу Данилову, и тако Данило стоји на своме месту. Он носи своје сведочанство, оно што му је Господ открио у виђењу о великим и свечаним догађајима које морамо познавати док стојимо на самом прагу њиховог испуњења.“

„У историји и пророштву Реч Божја приказује дуготрајни сукоб између истине и заблуде. Тај сукоб још увек траје. Оно што је било, поновиће се. Старе распре биће оживљене, и нове теорије ће непрестано настајати. Али Божји народ, који је у свом веровању и у испуњењу пророштва узео учешћа у објављивању порука првог, другог и трећег анђела, зна где стоји. Они имају искуство које је драгоценије од чистог злата. Они треба да стоје чврсто као стена, држећи почетак свога поуздања непоколебљиво до краја.“ Selected Messages, књ. 2, 109.